

En fengslende, voldelig verden

ANMELDELSE | TEATER

Tomine Sandal

6. mai

BRUTALT: Avrevne kroppsdelar, overnaturlige hendelser og blodige voldshandlinger er selvsagte ingredienser i Susie Wangs forestillinger, også i «The Look».© FOTO: SIMEN ULVESTAD

Susie Wangs vanvittige univers er dypt fascinerende.

Susie Wang på Nationaltheatret | Tekst og regi: Trine Falch. | Scenograf: Bo Krister Wallström. | Lyd: Martin Langlie. | Lys: Phillip Isaksen. | Maske: Terje Rødsjø og Fanny Antonsson. | Dekorasjon: Jon Løvøen. | Sceneteknikk: Simen Ulvestad og Scarleth Matias. | Dramaturg: Ingrid Haugen. | Med: Mona Solhaug, Julie Solberg, Stine Fevik, Jan Sælid og Phillip Isaksen.

«The Look»

En gravid kvinne (Mona Solhaug) er alene på scenen, i et realistisk keramikkstudio hvor det røde mursteingulvet og den blå himmelen utenfor gir følelsen av at vi befinner oss et sted i Syden. Hun kutter leirebiter mens magen buler ut under den helblå bekledningen. Sjokkerende nok tenner hun likevel en sigarett. Men den lille overraskelsen blir fort erstattet et mye større sjokk, idet en mann (Jan Sælid) trer inn på scenen – med knyttneven først.

Få minutter inn i forestillingen er volden allerede i gang. Det er ingen ukjent ingrediens i Susie Wangs kokebok.

Teaterkompaniet ble etablert i 2017 av Trine Falch, Bo Krister Wallström, Martin Langlie og Mona Solhaug. Samme år hadde «The Hum» premiere. Sammen med «Mumiebrun» (2018) og «Burnt Toast» (2020) utgjør den en trilogi om menneske og natur, hvor avrevne kroppsdelar, overnaturlige hendelser og blodige voldshandlinger er å forvente.

Selv om jeg altså hadde blitt mer overrasket over en *mangel* på vold i en forestilling av Susie Wang, kvepper jeg skikkelig til da Sælids karakter entrer scenen. Den realistiske volden er sterk kost: Her er det snakk om biting, kvelningsforsøk og spark i den gravide magen. Det er frastøtende, men samtidig svært fengslende. Susie Wangs kroppslige og fysiske effekter, skapt ved hjelp av skjulte hull i vegger og gulv, teaterblod og falske lemmer, imponerer.

Mot slutten av åpningsscenen er Sælids karakter tilsynelatende svimeslått, og i en siste desperat handling makter kvinnen å stappe en leirebit inn i ham bakfra. Like etter faller keramikeren selv død om, med leireflekker langt oppover armen.

Den gravide kvinnens siste krampetrekning skal snart få uante konsekvenser, men først byr Susie Wang på komikk. Etter å ha kvittet seg med den drepte kvinnen, avbrytes morderen av tre unge kvinner (Stine Fevik, Julie Solberg og Mona Solhaug) som er klare for skulpturkurs. Sælids karakter gir seg ut for å være instruktøren og modellen «Maya». Den dramatiske ironien – at publikum har tilgang til informasjon som noen av karakterene ikke har – gjør situasjonen komisk, samtidig som vi sitter med en følelse av at den brutale volden når som helst kan begynne igjen.

«The Look» spilles på engelsk, og uttalen til de tre kvinnene – Rosie, Cherry og Scarlett – er fryktelig morsom. De er kledd i gult, rødt og blått, og draktene – kombinert med helikopterlyden da de ankommer – får meg til å tenke på «Powerpuffjentene» eller «Totally spies» – kjente tegneseriehelter for oss som vokste opp rundt tusenårsskiftet. Her er de riktignok ikledd tettsittende «sexy» klær.

Trioen har ikke noe imot en mannlig modell – kvinnekroppen er tross alt «such a cliché». Våte leirelyder fyller rommet mens kvinnene forsøker å fange mannskroppen, uten særlig hell. «Is that how you see me?», spør mannen bebreidende og insisterer på at han er mer enn en kropp. Det ubehagelige kvinneblikket blir en humoristisk og intelligent motsats til det mer kjente mannlige blikket.

Hvem sitt blikk som hviler på hvem er én ting, men hvem er egentlig farlig, hvem reddes og hvem dreper? Og hvem gir og tar liv? Dette er spørsmål som ligger og lurer under det teite og det morsomme. Susie Wang spiller tidvis på eksisterende kjønnsstereotyper og pornoestetikk, men det gjøres alltid med en underliggjørende dobbelthet som driver gjøn med og endevender forestillinger om kjønn, snarere enn å bekrefte disse. Den gravide kvinnens penetrasjon av volds mannen er et eksempel.

Susie Wang harmed sine tidligere forestillinger lagt listen høyt for seg selv, og med «The Look», en dypt fascinerende forestilling, innfris de høye forventningene. Ingen andre lager teater som dem. De skaper vulgært, komisk og makabert teater som er frastøtende på en måte som virker tiltrekkende: Jeg vil ha mer av dette makabre, blodige og vanvittige universet.